

כל המשפחה מחוברת סביב הדף של אבא

מסרים מהדף היומי
גלין מס' 144 / פרשת יתרו תשפ"ה

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ר יעקב שמשון מלובלין זי"ע
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף נח:

"גוי ששבת חייב מיתה"

השבוע למדנו בגמרא: גוי שנח ביום השבת מעבודתו חייב מיתה!

למה? מסבירים הספרים הקדושים, בשונה מהיהודי שנח בשבת מהמלאכה הגופנית כדי לזכות להעצמה רוחנית, לגוי המנוחה אינה מביאה שום תועלת רוחנית, זו בטלה מיותרת ומקלקלת!

ולמדנו, השבת אינה זמן לבטלה, היא נועדה למנוחה מעמל היום-יום, כדי לפנות זמן לחיים גבוהים ונעלים יותר

"שלוש פישל" קידם זלמן את הקבצן האגדי, בן עיירתו לשעבר שנקלע לפתחו, "כמה אני שמח לראותך, אולי תואיל לספר לי על מה שהיה בעיירה מאז שעזבת, מה שלום הרב, המלמד, שואב המים והחנווני"; "סלח לי" - השיב פישל בקוצר רוח "חבל לי על הזמן, באתי לכאן כדי לעבוד..."; "הא לך רובל שלם", הציע זלמן, "פי כמה מהפדיון היומי שלך ובלבד שתשב איתי לשעתיים של העלאת זכרונות". פישל הסכים מיד, הוא נכנס לביתו המוסק של זלמן, שם הושב על כורסת עור מפנקת, החום והכורסה עשו את שלהם, והקבצן הלאה, החל מנמנם. "פישל!", רגז זלמן, "שלמתי לך רובל כדי שתנמנם?!"

והנמשל: השי"ת יתברך נתן לנו את יום המנוחה כדי שנתרומם מאוירת החולין ל'מעין עולם הבא', לאו דווקא לקריאת עיתונים ופיצוח גרעינים...

איך זה קשור אלינו?

ננצל את יום המנוחה שניתן לנו, בעיקר לתפילה ברוגע, קריאת ולימוד פרשת השבוע, מנוחה שראויה לתואר: "מנוחה שלמה שאתה רוצה בה"

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף נח:

"הסוטר לועז של חברו כאילו סוטר לועז של שכינה"

משפט זה המובא בגמרתנו השבוע מזעזע כל נפש, היכית יהודי, כאילו פגעת בשכינה. נורא

האם לוקחים אנו זאת בחשבון בשעה שאנו דוחפים בתוך ההמון, או בשעה שנראה לנו שמישהו התנהג לא כפי שציפינו?!

ביום השנה לפטירת אמו, ביקש ה'חידושי הרי"ם' מגבא לאסוף מנין בחדרו, כדי שיוכל לעבור לפני התיבה לעילוי נשמתה. הגבאי מיהר לכנס מנין מצומצם, וכשפנה לסגור את הדלת, חסיד צעיר ונלהב שנשאו ליבו להתפלל עם הרבי, נדחף להיכנס אל החדר. בתגובה סטר הגבאי הזועם על לחיו, השליכו מחוץ לדלת, נעל אותה והכריז בסיפוק: "יש מנין!". אלא שהרבי שספר את האנשים הגיב: "חסר אחד"; כשניסה הגבאי להעמיד את הרבי על 'טעותו', תהה הרבי לעומתו: "ספרת גם את עצמך בתוך המניין?", "בודאי" השיב הגבאי המבולבל; והרבי המשיך בתוכחה: "האם דרך ארץ היא לסטור לועז של שכינה ומיד לעמוד להתפלל לפניו? הן זה עתה סטרת ליהודי, וכדברי הגמרא כאילו סטרת לועז של שכינה", הבהיר הרבי לגבאי, וזה נאלץ לחפש את האברך, לבקש את סליחתו, ורק אז להצטרף למניין של הרבי

איך זה קשור אלינו?

מכות? דחיפות? לאח יהודי? לא בבית ספרנו?!

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף נו:

"שבע מצוות נצטוו בני נח... ועבודה זרה"

שבע מצוות הצטוו הגויים, אלו מגויים בגמרתנו השבוע, בתוכם המצווה העיקרית: אמונה בא-ל אחד

קשיש אפריקני, יליד שבט פרימיטיבי, חייב גם הוא באמונה בבורא עולם; הכיצד? תהה רבי אליהו לופיאן, איך ייוודע מתוך מעמקי הג'ונגל על הבורא יתברך? והשיב: אכן, גם שם במקום הנידח, חייב הוא בהכרת הטוב, עליו לברר מי זן אותו ומי דואג לו, מי הוא המוציא חמה ממקומה ולבנה ממכון שבתה, ובכך לגלות את בורא העולם

אנו חיים, נושמים אוכלים רואים ומריחים, חובה עלינו להתבונן מי ברא אלה

היאוש תקף את רודי, הוא נעל במשרדו שבקומה העשרים, ללא המפתח וללא הנייד... ניסיונותיו לקרוא מלמעלה לעובדים ושבבים נכשלו כמובן, והוא ניסה אסטרטגיה חדשנית: הוא החל להשליך מלמעלה מטבעות, ואחריהן שטרות של מאה דולר... בתקווה שמישהו יברר את מקור הכסף והוא יוכל לסמן לו על מצוקתו, אלא שלגודל תסכולו המוצאים המאושרים שלשלו את הכסף לכיסם מבלי להרים עיניים, כאילו בא מאיליו... בלית ברירה החל להשליך חפצים: ספר כבד, אגרטל גדול, כיסא... והציבור התעורר... "לקרוא למשטרה" נשמעו צעקות, ורודי שוחרר לאחר זמן קצר מ"כלאו"...

איך זה קשור אלינו?

גם עלינו משליכים 'דולרים', בריאות, פרנסה, חיים... האם גם אנו לא מבררים מיהו המעניק הטוב? חלילה! אנו מתבוננים זוכרים ומודים למלך מלכי המלכים, בורא העולמים